

I. RÉSZ

ARANY DÉLUTÁNOK

VOLT EGYSZER EGY KISLÁNY

A LÁNYOK SOHASEM voltak jelen a felvételi beszélgetésen. Csak a szüleik lehettek ott, a gondviselőik, összezavarodott testvéreik, akik annyira, de annyira segíteni akartak, csak nem tudták, hogyan. Túlságosan fájó lett volna a leendő diákok számára, ha bent ülnek, és végighallgatják, amint azok az emberek, akiket a legjobban szerettek a világon – legalábbis ezen a világon –, téveszmének nevezik az emlékeiket, ábrándnak a tapasztalataikat, az életüket pedig valamiféle kezelhetetlen betegségnek.

Mi több, képtelenek lettek volna megbízni az iskolában, ha az első tapasztalatuk Eleanorról az, hogy tiszteletre méltó, szürke és orgonaszín ruhában van, a haja feltűzve, mint egy egykedvű, idős nagynéninek, amilyen valójában csak a mesékben létezik. Az igazi Eleanor egyáltalán nem ilyen volt. Még rosszabb lett volna, ha végighallgatják, amint ott

ül, és teljes őszinteséggel magyarázza, hogy az ő iskolája majd segít, meggyógyítja a kis, elveszett báránycák elméjében félrebicsaklott dolgokat. Majd ő magához veszi a hibás gyerekeket, és újra épet farag belőlük.

Hazudott, természetesen, de a leendő diákok ezt nem tudhatták. Ezért Eleanor megkövetelte, hogy nélkülük találkozhasson a törvényes gondviselővel, és olyan tehetségesen adta el nekik a szolgáltatásainak listáját, mint egy született mestercsaló. Ha a szülők valaha találkoztak volna egymással, hogy összehasonlítsák a jegyzeteiket, rájöttek volna, hogy Eleanor alaposan kimunkált szerepből dolgozott, amelyet élesre csiszolt, és fegyverként forgatott.

– Ez egy ritka, ám nem egyedülálló rendellenesség, amely a női lét küszöbét éppen átlépni készülő fiatal lányok esetében jelentkezik – közölte gondosan a legújabb kószalány kétségbeesett, túlterhelt gondviselőjének szemébe nézve. Azon néhány ritka alkalommal, amikor egy fiú szüleivel kellett beszélnie, megváltoztatta a szöveget, de csak amennyire a helyzet megkövetelte. Hosszú idő óta alakította már a rutinját, és tudta, hogyan játsszon rá a felnőttek félelmeire és vágyaira. A legjobbat akarták azoknak, akikért felelősek voltak – ahogy Eleanor is. Egyszerűen csak nagyon eltért a véleményük a „legjobb” szó jelentését illetően.

A szülőknek ezt mondta:

– Ez csak egy téveszme, és némi környezetváltozás segíthet meggyógyítani.

A nagynéniknek és nagybácsiknak ezt:

– Nem az önök hibája. Én lehetek a megoldás, amelyet keresnek.

A nagyszülőknek ezt:

– Hadd segítsék! Kérem, engedjék meg, hogy segítsék önöknek.

Nem minden család fogadta el, hogy a bentlakásos iskola lesz gyermekük számára a legjobb megoldás. Nagyjából minden harmadik lehetséges diák kicsúszott Eleanor kezéből, ő pedig gyászolta őket, mert az életük sokkal nehezebb lett így, mint lennie kellett volna; megmenthette volna őket. De örült azoknak, akiket a gondozásába adtak. Legalább addig, amíg vele vannak, olyan valaki áll mellettük, aki megérti őket. Még ha soha nem is lesz lehetőségük hazamenni, akkor is áll majd mellettük valaki, aki megérti, és ott lesznek a társaik is; ez felmérhetetlen kincs.

Eleanor West napjai azzal teltek, hogy megadja nekik, amiben ő maga sosem részesült, és remélte, hogy egy napon mindez elégnek bizonyul, hogy megfizesse az útját oda, ahová tartozik.

1 HAZATÉRNI, ELHAGYNI AZ OTTHONT

A MESEMONDÁS SZOKÁSÁT, hogy valami csodálatosat faragjon a hétköznapiból, nehéz volt elhagynia. A mesemondás természetesen következett egy bizonyos, beszélő madárijesztők és eltünedező macskák társaságában töltött idő után. Ez is egy – sajátos – módszer volt, hogy stabilizálja magát, hogy belekapaszkodjon a folytonosság összes életen átfutó, vékony szálába, bármilyen különösök is legyenek azok. Fogalmazd meg a lehetetlent, szódd mesébe, és irányíthatod. Tehát:

Az udvarház egy mező közepén állt – legalábbis mezőnek lehetett volna nevezni, ha nem egy otthont vesz körbe. A fű tökéletesen zöldellt, az épület körül álló fákat tökéletesen metszették meg, a kert pedig olyan színpompában tobzódott, amely általában csak a szívárványban vagy a gyerekek játékdobozáiban található meg. Az út vékony, fekete szalagja a távoli kaputól érkeve kört írt le a bejárat előtt,

majd egy kissé tágasabb parkolóba torkollott a veranda mellett. Egyetlen rikító sárga autó közeledett; valamiképpen lerobbantnak tűnt a gondosan megszépített jelenetben. Becsapódott a hátsó ajtó, aztán a kocsi elhajtott, és csak egy tizenéves lány maradt a helyén.

Magas volt, sudár, nem lehetett idősebb tizenhét évesnél. A szeme és a szája körül még mindig nem alakultak ki a kész vonások, akár egy félbehagyott szobrászmunkán, amelynek befejezését az időre bízták. Feketét viselt – fekete farmert, fekete, magas szárú bakancsot, amelyen az apró fekete gombok úgy sorakoztak a bokájától a lábszáráig, akár a katonák –, és fehéret is – laza, ujjatlan felsőt, hamis gyöngy karkötőt –, a haját pedig gránátalmaszínű szalaggal fogta lófarokba. Haja csontfehér volt, fekete sávokkal, mint a márványpadlóra ömlött olaj, a szeme világos, akár a jég. Hunyorgott a napfényben. Úgy tűnt, nem mostanában látta utoljára a napot. Kicsi, kerekas bőrröndje élénk rózsaszín volt, és rajzolt margaréták ékesítették. Minden valószínűség szerint nem ő vette magának.

Felemelte a kezét, hogy beárnyékolja a szemét, és az udvarház felé nézett. Megdermedt, amikor meglátta a veranda ereszéről lógó táblát. ELEANOR WEST OTTHONA CSELLENGŐ GYERMEKEK SZÁMÁRA, állt ott nagy betűkkel. Alatta kisebbekkel pedig: HÁZALÓK, LÁTOGATÓK, ELLENŐRÖK KÍMÉLJENEK!

A lány pislogott, majd leeresztette a kezét. Aztán lassan megindult a lépcső felé.

Az udvarház harmadik emeletén Eleanor West elengedte a függönnyt, és az ajtó felé fordult; a textil még ott lengett

mögötte. Jól ápolt, késő hatvanas nőnek tűnt, bár valódi kora közelebb járt a százhoz; az utazás a világokon át, melyekben régen gyakran járt, összezavarta szervezetének belső óráját, megnehezítette az idő dolgát, hogy nyomot hagyjon a testén. Néha hálás volt a hosszú életéért, ami lehetővé tette, hogy ilyen sok gyereken segítsen – sokkal többön, mint amennyivel életében egyáltalán találkozhatott volna, ha nem tárja ki azokat az ajtókat, amelyeket kitárt; ha nem tér le a járt útról. Máskor arra gondolt, vajon ez a világ ráébred-e egyáltalán valaha is a létezésére, hogy ő, a kis Ely West, az az önfejű leányzó annyi év után valamiképpen még mindig életben van... és hogy mi történik vele, ha így alakul.

Jelenleg azonban még erős volt a háta, a szeme tiszta, mint azon a napon, hétéves korában, amikor meglátta a nyílást az apja birtokán, egy fa gyökerei között. Ha a haja meg is őszült, a bőrét be is szőtték a ráncok és emlékek lány pókhálói, nos, az mit sem számított. A szeme körül még mindig kialakulatlanok voltak a vonások – még nem készült el egészen. Történet volt, nem epilógus. És ha úgy dönt, egyszerre csak egy szót mesél el az életéből, miközben lefelé lépdél a lépcsőn az új érkező elé, azzal nem árthat senkinek. Elvégre a mesemondás szokását nehéz elhagyni.

Néha más nem is maradt.